U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. Jana Passera v právní věci stěžovatele **I. M. M.,** zastoupeného JUDr. Denisou Wesselsovou, advokátkou se sídlem v Karviné - Fryštátu, Karola Śliwky 125, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 2. 2007, č. j. 64 Az 60/2006 - 26,

t a k t o:

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Zástupkyni stěžovatele, advokátce JUDr. Denise Wesselsové, **s e u r č u j e** na odměně za zastupování částka 2400 Kč, která jí bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 23. 2. 2007, č. j. 64 Az 60/2006 - 26, zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 22. 5. 2006, č. j. OAM-544/VL-10-04-2006, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do s. ř. s. byl zaveden zákonem č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Ve věcech azylu v nové úpravě institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) je nyní kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní procesní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti), je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je proto třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či tedy spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.) apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Pokud tedy kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je způsobem výše naznačeným zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by byl nepochybně stejný závěr. Je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý

z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je však rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených obecných úvah v projednávané věci konstatuje, že stěžovatel opírá kasační stížnost o důvody, které posuzuje podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatel namítal, že krajský soud v rozporu se zákonem posoudil zákonné podmínky pro zamítnutí jeho žádosti o udělení azylu podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, když nevzal zejména v úvahu, že je cizincem, který nezná české azylové právo. Stěžovatel se totiž proto domníval, že zcela postačí, aby kdykoliv v budoucnu prokázal své pronásledování v zemi původu, jímž byla jím tvrzená opakovaná účast na demonstracích a zadržení, byť byl posléze v krátké době propuštěn a z tohoto důvodu proto neměl veškeré informace o tom, jak postupovat, aby splnil zákonné podmínky pro udělení azylu.

Judikatura Nejvyššího správního soudu dává dostatečnou odpověď na uvedené námitky stěžovatele, který přichází s výhradami, o nichž se již tento vyslovil dříve v uveřejněných rozhodnutích.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, www.nssoud.cz, vyjádřil právní názor, že „ … o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového“. Kasační soud při formování svého právního názoru vycházel i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 - 46, který byl publikován pod č. 18/2003 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž uvedl: „ ... cizinec pronásledovaný za uplatňování politických práv a svobod ve své vlastní zemi má o azyl požádat vždy již v první zemi, v níž má reálnou příležitost tento status obdržet nejdříve a v níž budou garantována jeho základní práva a svobody“. Stěžovatel v tomto případě přicestoval do České republiky dne 15. 1. 2006, kde měl v důsledku volného pohybu reálnou možnost požádat o udělení azylu. Tuto možnost však nevyužil a po několika týdnech, v únoru roku 2006, odjel nelegálně do Německa, kde požádal o udělení azylu, odkud byl vrácen do České republiky dne 26. 4. 2006, a rozhodnutím Policie České republiky Rozvadov z téhož dne mu bylo uděleno správní vyhoštění z území České republiky na dobu tří let. Stěžovatel pak z tohoto důvodu podal dne 28. 4. 2006 žádost o udělení azylu, tedy se značným časovým odstupem po prvním vstupu na území České republiky. Lze proto zcela opodstatněně předpokládat, že důvody podání žádosti stěžovatele o udělení azylu se neshodovaly s důvody odchodu ze země původu a že o azyl požádal ve snaze legalizovat svůj pobyt v České republice a vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění. Je tomu tak i proto, že skutečnosti, které stěžovatel uvedl v žádosti o udělení azylu mu byly známy již dříve a v podání žádosti mu nebránily žádné objektivní okolnosti. To platí, i když v zákoně o azylu není stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení státní hranice potřeba požádat o azyl. Tuto logiku ostatně sleduje i zákon o azylu v ustanovení § 16 odst. 2 podle něhož „jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení azylu, je-li z postupu žadatele patrné, že ji podal s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve, a pokud žadatel neprokáže opak“. Pokud tedy cizinec požádá o azyl proto, že mu hrozí správní vyhoštění, bude jeho žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná a nebude již zkoumáno, zda jsou v jeho případě dány důvody podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Právě tak tomu bylo i v případě stěžovatelově.

Nejvyšší správní soud rovněž poukazuje také na konstantní judikaturu k zákonným podmínkám zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, které upravovalo obdobnou problematiku. V rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz., zaujal Nejvyšší správní soud právní názor, podle něhož „byla-li žádost o azyl podána až poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žadatele, a tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, nemohou před soudem obstát námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu“.

Stěžovatel namítal také to, že ministerstvo a krajský soud pochybily, pokud neposoudily žádost o azyl z hlediska překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu, resp. nyní z hlediska doplňkové ochrany. Oba tyto státní orgány rovněž rezignovaly na principy mezinárodního práva týkající se ochrany uprchlíků, především na princip non-refoulement.

I v tomto směru judikatura Nejvyššího správního soudu dává dostatečnou odpověď na uvedené námitky stěžovatele.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2004, č. j. 2 Azs 147/2004 - 41, který byl uveřejněn pod č. 409/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, byl vysloven právní názor, že: „I. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 tohoto zákona. Za takové lze považovat pouze rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 téhož zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl. II. Rozhodne-li Ministerstvo vnitra o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nečiní již výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona. Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9.2004, č. j. 5 Azs 230/2004 - 45, www.nssoud.cz, vyslovil že: „Správní orgán není povinen rozhodnout o překážce vycestování, jestliže žádost o azyl byla zamítnuta podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. Pouze v případě udělení či neudělení azylu v režimu § 12, § 13 a § 14 téhož zákona je ve smyslu § 28 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, obligatorní částí rozhodnutí konstatování, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování“.

Z výše uvedené judikatury tedy vyplývá, že rozhodnutí podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu, ani za rozhodnutí o odnětí azylu, a proto již ministerstvo nerozhoduje o existenci či neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona, resp. o doplňkové ochraně.

Pokud jde o výklad principu non-refoulement v českém právu, zaujal k němu stanovisko Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 - 56, který byl uveřejněn pod č. 721/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. V něm je zejména zdůrazněno, že ustanovení čl. 33 odst. 1 Ženevské úmluvy je vymezeno nejen skutkově okolnostmi, jež mohou nastat v případě navrácení či vyhoštění, ale je vymezeno také osobně, když se vztahuje pouze na uprchlíky. Uprchlíkem však není automaticky každý žadatel o azyl. Zatímco status žadatele o azyl je dán především volním aktem konkrétní

osoby, která se rozhodne o azyl požádat, status azylanta, tedy osoby, jíž byl azyl státem udělen, a je dán především volním aktem státu, jak se odráží v zákonné úpravě azylu a realizaci této úpravy orgány veřejné moci. Status uprchlíka je dán objektivním stavem, který může být státem již pouze rozpoznán a deklarován. Státy, které jsou signatáři Ženevské úmluvy, jsou pak zavázány k tomu, aby tento status uznaly u těch osob, které spadají pod vymezení definice uprchlíka, která je obsažena v čl. 1 písm. a) odst. 2 této Úmluvy. Podle tohoto ustanovení, je uprchlíkem osoba, která „se nachází mimo svou vlast a má oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů, je neschopna přijmout, nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám, odmítá ochranu své vlasti.“ Smyslem Ženevské úmluvy jako celku je zakotvit pro uprchlíky určitá práva. Právo na uplatnění „non-refoulement“ se však vztahuje právě a pouze na uprchlíky ve smyslu výše citované definice.

Je sice pravda, že si lze představit situace, kdy i osoba, jejíž žádost o azyl bude zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu, bude moci být označena za uprchlíka ve smyslu Ženevské úmluvy. V posuzovaném případě tomu tak ale není. Stěžovatel namítá porušení principu non-refoulement krajským soudem s poukazem na to, že jako účastník řízení poskytl ministerstvu informace a listinný doklad, jež mají prokazovat jeho pronásledování v zemi původu pro politické názory a aktivity. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel své pronásledování pouze tvrdil a věrohodnost tohoto tvrzení se snažil prokázat pouze členskou kartou strany UDPS. V žalobě však již netvrdil, a ani nedoložil, existenci kterékoliv z podmínek uvedených v ustanovení § 91, resp. § 14a, zákona o azylu. Výtka na adresu krajského soudu o rezignaci na tento princip není proto na místě s ohledem na ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., podle něhož soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V této souvislosti také nelze nepoukázat na to, že stěžovatel podal žádost o azyl dne 28. 4. 2006, tj. po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dne 26. 4. 2006, tedy se značným časovým odstupem od prvního vstupu na území České republiky dne 15. 1. 2006, navíc po nelegálním odchodu do Německa, kde podal žádost o azyl, a následné readmisi do České republiky dne 26. 4. 2006. Stěžovateli přitom nic nebránilo v dřívějším podání této žádosti, na jejímž základě mu mohla být, samozřejmě za splnění všech zákonných podmínek, udělena ochrana formou azylu. Skutečnosti, které stěžovatel uvedl v žádosti o udělení azylu mu totiž byly známy již dříve a v podání žádosti mu nebránily ani žádné objektivní okolnosti. Pokud by totiž byl stěžovatel skutečně pronásledovaný za uplatňování politických práv a svobod ve své vlastní zemi, bylo by jen věrohodné a logické, že o azyl požádá bezprostředně poté, co má k tomu příležitost, a to vždy v první zemi, v níž má reálnou příležitost tento status obdržet nejdříve a v níž budou garantována jeho základní práva a svobody. To se v daném případě nestalo. Lze tak proto zcela opodstatněně předpokládat, že důvody podání žádosti stěžovatele o udělení azylu, které představoval jako důvody politické a pro které byl údajně pronásledován, se neshodovaly se skutečnými důvody odchodu ze země původu (azylově nerelevantními) a že o azyl proto požádal jen ve snaze legalizovat svůj pobyt v České republice a vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění. Stěžovatel tedy o azyl požádal z důvodů odlišných, které jej z ochrany formou azylu diskvalifikovaly, konkrétně z důvodu snahy vyhnout se hrozící realizaci správního vyhoštění. Nejsou proto dány podmínky pro aplikační přednost čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

Stěžovatel namítal i rozpor ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu a Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, publikované pod č. 208/1993 Sb.

Nejvyšší správní soud tento názor stěžovatele nesdílí. Tento soud již opakovaně judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 26. 7. 2006, sp. zn. 7 Azs 81/2006, www.nssoud.cz), že „Nejvyšší správní soud vychází při svém rozhodování z toho, že poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je proto aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování“. Ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu brání právě zneužívání výše uvedené Úmluvy pro jiné než azylově relevantní důvody.

Stěžovatel posléze namítal, že při zjišťování podkladů pro rozhodnutí nepostupovalo ministerstvo v souladu se zákonem a nesprávným způsobem vyhodnotilo skutkovou podstatu rozhodující pro vyhovění žalobě. Podle jeho názoru je rozhodnutí ministerstva pro nejasnost a nesrozumitelnost zmatečné a jsou tak splněny i důvody pro podání kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel rovněž zdůraznil, že krajskému soudu předložil dostatek důkazů o tom, jak byl v zemi původu politicky pronásledován, šikanován a že se dostával do situací ohrožujících jeho zdraví a život. V případě repatriace by mohl být vystaven i mučení a dalším fyzickým a duševním útrapám.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedené námitky jsou zcela obecné a není z nich patrné, v jakém směru a jakých konkrétních pochybení se měl správní orgán a krajský soud dopustit. Takto formulované výhrady jsou v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, která byla zaujata v souvislosti s konkretizací stížních námitek. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74, www.nssoud.cz, vyjádřil, že „není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil“. Obdobně se vyslovil v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, uveřejněném pod č. 312/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kde uvedl, že „pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věcí, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí“.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny stížní body obsažené v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

Za těchto okolností konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, věty první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Advokátka která podle obsahu spisu vypracovala doplnění kasační stížnosti, a proto jí byla přiznána odměna v částce 2400 Kč, tj. 1 úkon právní služby 2100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky, a náhrada hotových výdajů 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu